

Pacific Herald.

No. 26.

Parkland, Wash. 29. Juni 1896.

6te Aarg.

Storm og Stille.

O, saa stille! Nylig Stormen jaget
Uveirs-Skyer over Havet hen,
Bølgen brudede og Torden bragtede,
Majestæt spændede, i Doug det hven.
Lyn i Lys henover Himmelnen lysede
Og hvor Sømands Sjæl af Angst gyste.

O, saa stille! Nu er Stormen over!
Solen stræaler varmere end før!
Sagte Lustning kruser Havets Bøver,
Skibet flyder fart for heilig Vor.
Hele Havet synes sig at hvile,
Fred og Glæde Sømanden tilsmile.

O, naar Sjælestormen over bruser
Og tilintetgjort vort Haab, vor Kraft,
Naar Guds Bredes-Lyn om Sjælen jujer
Og vor Bøn, vort Raab ei Svær har havt,
Naar vor Tro vil næsten gaa til Grunde,
Milde Jesu, os dit "Stille!" unde!

Kjære Frelser, lad os i Dig hvile,
Og ved Korset Dit saa Ly og Fred!
Lad Din Kjærlighed saa til os smile
At i den vi jørter os helt ned!
Hør os i Din Slot paa Livets Beie
Til vi Saligheden i Dig eie!
Gunnar Solwold.

Herre, lær os at bede!

Saaledes bad Apostlene sin himmelste
Mester, og det er en Raade, at denne
deres Bøn er os opbevaret. Det skal
trøste os, at heller ikke de endnu lunde
bede, som det bør sig, at heller ikke de
endnu forstod denne hellige Kunst. Thi
naar jeg beder en at lære mig noget,
saa indrømmer jeg, at jeg endnu ikke
forstaaer det. — Hvad havde da bragt
Disciplene til den ydmige og ydmigende
Overbevisning, at de endnu ikke havde
ret? Det var fremfor alt Synet af
den bedende Jesus og det veldige Ind-
tryk af de Virkligheder, som en stille
Bønnetime hos ham frembragte.

Bel har det ikke været som hos Moses,
der maatte legge et Dølte over sit
Hoved, naar han havde staet for Gud
og talte med ham som en Ven med den
anden. Da var hans Nasjens Glans,
Aflænsen af det guddommelige Lys,
endnu saa mægtig, at Israels Børns
Dine ikke lunde udholde dette Lys.
hos Jesus var alt menneskeligt, ingen
synlig Lynsing fra Ansigtet, intet
Helgenstof om hans Hoved. Men det
var en hellig, forklaret, ydryslydt
Menneskelighed, som hos hans Disciple
alidt opvakte ny Forbauselse. Bønnen
var ogsaa hos Jesus den hemmelige
Rod til hans Magt og hans Kjærlig-
hed. Disciplene anede, at Kilden til
hans store Dyder sprudlede i det stille
Bønnemfund med Gud. De mærke-
de efter saadan Timer endnu Mør-
heden af usynlige, tjenende Mander fra

den højere Verden. Naar han efter sin
Bøn igjen traadte ind i deres Midte,
saa fornæmde, at hans Sjæl endnu
paa en særegen Maade var nedskænket i
den Fred og det Lys, som tilhørte en
Verden af evig No. Saaledes opstod
da hint eiendommelige Suf ("Herre,
lær os at bede!") af Forbauselsen ved
Synet af deres Mester, som havde
været alene med sin Fader.

Det viser et ørende Enfold, en dybt
beskjæmmende Sanddrudhed, at Disci-
pelen kommer med en saadan Anmod-
ning, som de gjør. Det var dog Folk,
som fra den tidligste Ungdom havde
bedet. Visstelig havde deres Moder
føldet deres smaa Hænder allerede som
Børn og ladet dem om Aftenen og
Morgenens hje: "Jeg opløftster mine
Dine til Bjergene, hvorfra skal min
Hjælp komme?" Det er meget sand-
synligt, at det urgamle og evige nye:
"Alles Dine vogter paa dig" ogsaa har
lydt over det simple Maaltid i Fjel-
hytterne ved Genezareth. Og da
Fædrene første Gang tog sine Sønner
med til natlig Fæstefangst, da har de
rettet sit Blif op mod det lysende Fir-
mament og bedet med dem: "Min
Sjæl, lov Herren! Herre min Gud, du
er saare stor!" Og senere har disse
Ynglinger bedet friit ud af Hjertet.
hos Johannes den Døber har de da er-
faret en Fordybelse af sit indre Liv, ny
Spore til ydmig Selverkjendelse, nye
store Forhaabninger, om at Guds Rige
nu vilde stige ned til Jordens. Og til-
sidst har de i Jesus fundet den, i hvem
Guds Hærlighed legemlig er aabenbaret.
— Kortagt, hos disse Folk er de evige
Behov paa en sjeldent Maade vakt, det
er Mennester, som ved, hvad gudelig
Bedrøvlelse er; det er Mennester, fulde
af Længsel efter Hornyelse, fulde af
inderlig Kjærlighed og stort Villid til
Kristus som deres Frelser. Og dog er
de dybt gjenremystede af den Bevidst-
hed: Vi kan endnu ikke bede, saaledes
som der ret er bedet; Herre, lær du os
at bede, du alene kan raade God paa
vor Mangl.

Skal vi ligeoverfor en saadan Be-
kjendelse være for stolt, vi paa vor
Side, til at indrømme, at ogsaa vi, og
det i vores bedste Timer, smerteligt er
gjennemtrængte af Bevidstheden om, at
vi ikke beder ret? Vil ikke mange af
vores Venner istemme de Ord, som en
nylig skrev til mig: "M, jeg kan ikke
være uden Bøn; men naar jeg begyn-
der, er jeg straks færdig. Jeg er glad,
naar jeg igjen kan holde op, og jeg er
dog ogsaa sorgmodig over, at jeg ikke
mere kan vedblive. Det slører paa
Land, Glad, Salvelse, Udholdenhed,

Ja, undertiden kan jeg bede; da stiger
Sjælen opad som paa Ornevinger, og
jo mere jeg beder, desto mere føler jeg,
at jeg kommer i en højere Lust. Freidig
bevæger da Troens Binger sig. Jeg
føler mig. Gud saa nær, føler mig
ganske i mit Element. Men al, for-
ferdelig sjeldne er saadan Timer.
Og hvor fort varer Indtrykkene af disse
salige Dieblikke! Hvor langt det fra,
at mit hele Liv er et Bønneliv, at det
hele Liv er gjennemaandet og gjennem-
trængt af Bøn. I Regelen er min
Beden kun en Opramse af fromme
Ord, og om det ogsaa er mere, saa
staar det dog for det meste fremmed lige-
overfor Hverdagsslivet." — Hvor man-
gen en af vores Venner kan ille i dette
Speil slue sit eget Billedet. Visstelig
vil netop de frommeste paa det mest
levende bede med Digteren:

"Hærlighedens Herre, lær os bede
Barnlig paa dit Ord frem for dig træde."

Hvad har da nu Jesus gjort for at
lære sine Disciple denne Bønnens Kunst?
Nu, han har givet os Fader vor. Og
mere end det; han har givet os sin hel-
lige Land, den Land, som ogsaa gjen-
nemaander Fader vor. Denne Bønnens
Kunst, som Gud skal lære os, er
altsaa egentlig ingen Kunst, men Land
og Kraft. I ethvert Fald spiller
Kunstgreb ingen Rolle derved. Men
det udelukker dog ille, at vi, førend vi
betredet Bønetemplets allerhelligste,
giver nogle Raad og fjerner nogle
Hindringer, hvorved da ganske vist
Bilen er No. 1 og No. 2.—O. Funke.

Spar ikke paa Tiden!

Jeg siger — selv med Fare for, at
man finder det plat: Naar du vil
bede, saa spar ikke paa Tiden; lad ikke
den Tid angre dig, som du anvender
paa Bønnen! Det er kænrende for
den guddommelige Majestæt, naar du
staar for den som "paa Glæder". Intet
Under, om oet da ikke kommer til noget
Samfund. Naar vi har Audients hos
en eller anden meget fornem og meget
indslydelsesrig menneskelig Person, saa
er det os ingenlunde om at gjøre at
spare paa Tiden; men vi søger meget
mere at benytte den vel og at drage den
størst mulige Fordel af denne Persons
Wisdom, Magt og Kærvorrelse. Men
naar vi vil være ærlige (og vi vil dog
alle være ærlige og især mod os selv!)
saa er vor Bøn, vor Tale med Gud
tusinde Gange intet andet end et blot
skyndsomt Arbeide for at blive færdig.
Det er forferdeligt! Vi er for fromme
til at kunne være uden Bøn; men vi er

for ugudelige til at have nogen ret
Glæde deraf. Vi er for troende til at
mene at kunne komme igjennem uden
Bøn; men vi er ikke troende nok til
virkelig at tro, at det hjælper noget rig-
tigt. Vi erlegger vor Stat, som det
sommere sig, og saa er vi glade ved hur-
rig at kunne gaa over til vor Avis, til
en Bog, til Arbejdet, til Selstabelligheden.
Men den Røst, som vil kalde
os tilbage, svarer vi, at vi ikke har
mere Tid.

Nu er det jo sandt, vi, denne Tid
Børn, har saare lidet Tid og saare
meget at gjøre. "Livet", saa siger
man, "kære os paa alle Kanter. Det
gives saamange Forpligtelser, der gives
saamange Gjøremaal, der gives saamange
Fortrædeligheder, hvormed de tidlige
Aarhundreders Mennester lidet — eller
slet intet vidste. Og dog har ogsaa
nulidags Dagen fun 24 Timer. Man
vil dog ogsaa spille en Rolle i det offent-
lige Liv, man vil ogsaa være en Smule
Læge; man vil være en Smule Kunstmester,
en Smule Nationaløkonom, en Smule
Politiker; i den store Verdenspolitit, i
den lille Bygdepolitik vil man tale med.
Man maa uddanne sig videre, maa
folge med Tiden og — — — og der-
for, kjære Venner, tror du ikke at have
nogen Tid for stille Timer? Undstyk
mid; men hvor umodsigelig end din
Tale lyder, den er dog allerede mod-
tagt, og det af din egen Samvittighed.
Eller rødmer du ikke ved det Ord: "in-
gen Tid til Bøn"; ingen Tid for Ewig-
heden --? Sandelig, det er mere absurd
end: ingen Tid til at aande.

Ingen Tid til Bøn. Tænk dig disse
Ord paa en Paulus's Venner! Han for-
maner de kristne: "beder til enhver
Tid", og de "christne" (?) svarer: "Vi
har ingen Tid til Beden." Det er san-
delig haardt mod haardt. Det er over-
flødig at bemærke, at Paulus med
"Beden til enhver Tid" ikke har ment en
Beden med Ord eller endog fun i
tanke. Han var ja en Mand, der
snart ved Beverbstolen rettede sine Tan-
ker paa Arbejdet og snart midt iblandt
Menneskene, blandt Venner og Fiender,
rettede dem paa "Menneskesangst".
Men der gives en instinktivtig Be-
vægelse af Menneskesjælen op til den
evige Stilheds og Helligheds Verden,
det er just det, som vi kalder den rette
Bønnestemning, og det mener Paulus,
naar han formaner: "Beder altid!"
Men ogsaa bortset deraf kan enhver,
der tjender Kirkehistorien, let forstå,
at alle de store Jesu Venner og Arbei-
dere, som Paulus, Augustinus, Luther
osv., havde sine særegne og højpige

"Timer", som de ene og alene viede Bønnen. De var dog vel endnu mere bestjæltede, end du er, og dog, du føler, at du vilde bestjæmme disse Mænd, hvis du lod dem tale saaledes. Sagen ligger dog vel dybere: i Bilsen og i Troen eller rettere i Bilsens Styrke og i Mangels paa Tro. Kansle gruer du endog for at være alene med Gud, eller du mangler dog Dragetens til ham. Du mener nok ogsaa, naar alt kommer til alt, at kunne støre dig alene. Eller du mangler, trods al Orthodoxi, den barnlige Tillid til, at han virkelig og i Sandhed hører dig? Den, der med aaben Handed kan sige, at hos ham er det modsatte af alt dette Tilfældet, han vil heller ikke sige, at dei mangler ham paa Tid.

Naturligvis har man aldrig Tid til noget, naar man ikke tager sig Tid; men man ved nok at tage den, man ved at finde den for de Ting, som virkelig ligger en paa Hjertet, som løffer os Livs ophold og Selvære. Hver Dag viser, at saavel unge som gamle Folk, finder Tid for det, som de alvorlig vil. Den, som saaledes altid kan finde Tid for en Theaterforestilling, for et Bal, for et Foredrag, for en politisk Forsamling, for en Diner, for en Koncert, men ikke for en lille Stund, hvori han er alene med Gud, — han maa som en ørlig Mand sige sig selv, at han virkelig ikke tror, at Bønnen nyter nogetomhilst. Det er jo rigtigt smerteligt, naar man maa sige sig selv dette; men denne Smerte kan blive den lykkelige Begyndelse til den største Glæde.

Saa altsaa noget tidligere op om Morgener, eller anvend paa Avisen fem Minutter istedetfor fem og tyve. Se, der har du allerede Tid, og du vil indrømme mig, at du intet taber, om du losser Forpligterne, Blodingerne, Aneldoterne, Avertismenterne, Mord- og Selvmordshistorierne, Valgtaserne, ja ogsaa ni Tiendedele af Stortingsdebatterne. Det er fuldstændig som en aandelig Sygdom, at de fleste Mennesker tidlig om Morgenens forslugne kaster sig over Aviserne, der bliver bragte i Huset sammen med det første Brød, som om de kunde hente Livsmob og Livskraft af dem! Det er en sand Sjæleforsørvelse og Landsfordørvelse, at vi hver Dag en Gang eller endog to Gange opjælder og bebyder vor Hjerne og vojt Hjerte med alle Slags lustige og sorgelige, ganske halvt eller trefjerdedels opdigtede Historier og partimæssig farvede Beretninger og Efterretninger fra al Verden. Og hvad man saaledes i Almindelighed kalder Damselfe, er nu, da en hver Frøken i Verden vil kunne forståa noget af og tale med om alle Videnskaber, intet andet end en Stole for Overpladished, Sladder, Forvirring og Lust. Altsaa fortjagt: Gud, som støter dig: Hr. Millede, han lægger i Sandhed en Stat paa din Tid, ligesom man lægger en Stat paa sine Penge. Men denne Tidsstat, som han forberer, vil være tusindfold Renter, og det ikke blot for det evige, men ogsaa for det døende Liv. Derved er nu at tilraade: Slip ikke en fast Bønneordning!

— O. Funde.

Derjom din Fiende hungrer, bespis ham med Brød, og, derjom han tørster, giv ham Vand at driske; thi du skal samle Glæder paa hans Hoved, og Herren skal betale dig der.

(Ordsp. 25, 21)

Formand B. Korens Tale ved Synodemødet i La Crosse. (Efter "Skandinaven.")

Omrids af Samfundets Arbeide og dets Stilling til ledende Spørsmaal.

Bore Samfund Kirkeleder aabnes i Regelen med et Foredrag af de respektive Samfunds Formand. Dette Foredrag eller Tale kan paa en Vis tan menliges ved en "Trontale", hvormed den lovgivende Forsamling aabnes i et monarkistisk Land, eller med Presidentens Budstab til Kongressen ved dennes Aabning. Det meddeler en Oversigt over Samfunds Arbeide i den Tid, sommer forleben siden sidste Møde, retter Blikket paa Samfunds Virksomhed og Forhold, som berører dets Arbeide, og peger paa de foreliggende Opgaver. Med andre Ord: det giver et Omrids af Samfunds kirkelige "Politik".

I sit Referat af Synodens første Møde i La Crosse indstænede "Skandinavens" Referent sig til at meddele et stigligt Omrids af Formand B. Korens "Synode tale". "Skandinaven" ønsker imidlertid at meddele Tales ordnende og hidtillet den derfor i sin Helhed.*)

Tale var foalbrende:

"Rjære Fødre og Brødre! — Det er ikke med set Sind, jeg idag henvender mig til Eder.

"Her træller mange Klager.

Her firder Jesu Ord.

Her blander Fred med Klager.

Kun Glæde er hos Gud."

Og dog burde det ikke være saa. Om ikke med set Sind, saa dog med opsigte Sind burde vi kunne mødes. Thi stor har Guds Raade været imod os.

Ser vi til den lutherske Kirke, rundt om i Verden, saa er det ikke et lykkeligt Syn den frembyder. I Tyskland og i de Skandinaviske Lande synes mange af de mest højstståede Ordførere at overbyde hinanden i at haane og forlæste de Sandheder, som Fædrene satte sit Haab til og hvor de sandt sin Glæde. Statslisen affølker Betydningen af det at være kristen, idet alle skal være det og ikke regnes med om de end aldrig saa aabenbart fornægter den kristne Tro, og Bævere i Kirken saar selv de være, som klart og ligetrem baade i Skrift og Tale har forladt Kirrels Velhændelse.

Og nu her i Landet! Mindre end halvdelen af voje Landmænd befjender Kristus ved at slutte sig til hans Riget, og de, som gjør det, kan ikke forsikes indbyrdes, men har stått sig og staar fiendtlige overfor hverandre til for Kristielse og Fare for ubefæstede Sjæle.

Hvad er det da, vil J sige, som skal kunne lade os mødes her med Glæde og med lyset Sind? Jo det er den store Raade, at Gud baade har bevaret sit Ord purt og rent for os, saa Øjet er hos os, hvilket Gud har ladt finne i voje Hjertet til Øplysning i Mundslaben om Guds Herlighed i Jesu Kristi Asyn (2 Cor. 4, 6.) og tilslige at Gud har sett os saa indtil denne Stund, at han storlig har givet os den Opgave, at være den gaulige Sandheds Bævere og Forvarene islangt vojt Hjell. At bevare og forsvarer Guds herlige og frie Evangelium og træde i Skranken mod enhver Fordrejels og Forvanskning deraf, det

*) "Pacific Herald" ønsker ogsaa at gjøre sine Bævere bekjendt med Indholdet af Formand B. Korens "Synode tale", og giver den derfor i sin Helhed efter "Skandinaven". Ned.

har været, og det er fremdeles den næste Synodes Opgave, og alle voje forskellige Gjæremål har saa derved sin Beddnings og kan kun da ventes at være udført. Frukt, naar de staar i hin Hovedopgaves Ejendomme.

Vi har saaet prøve Sind i Overflod, men aldrig har vor Synode fået nogen Strid uden at det i sin lykkelige Grund gjaldt enten den ene eller den anden af de to Grundianheder — Guds Ord som eneste Regel og Kærværdiggjørelse af Troen alede ud i Lovens Gjerninger. Den vidunderlige indre Sammenhæng og Enhed i Guds Ord især det med sig, at enhver Afsigelse, naar den fastholdes og faar Man til at gjøre sig glæbende, medholder en Forvierung og Sammenblanding af Lov og Evangelium, og fører enten til antinomistisk Galstab eller til en Forkobling og Fortærvelse af Evangeliet. Vi har sette dette baade hos dem, som fra først af var voje Modstandere, og hos dem, som i lang Tid holdt med os, men som forlod os i den sidste Kærestrid. De begyndte med at uagtte, at en kristen kan og bør have Troesværd om sin Salighed, de fortsatte med at tillægge det uigjengjordbare Utenske en Melbørs til sin Omvenbæsse, men det visste sig at Frafabet ikke indstænede sig til Fornegtelse af de enkelte Sandheder, som de angreb, men at den fuldtidigvis tilbage til eller har ført til en Afsigelse i selve Udgangspunkterne, idet de opgav den tidligere strengt kærestiske Holdning, mere og mere gav efter for den unionistiske Retning, som kirkepolitiske Hensyn visste dem som hensigtsmæssig og endte med at indgaa broderlig Forening med et Samfund, hvis Ledernes Landsretning var angivet i den aabne Ecclesiæ og hvis bitre Angreb på Sandheder, som hine selv havde stribt for som Guds klare Ord, aldrig var tilbørgaflydt. Hvadslags Enighed der blev bygget paa en sådan Grundvold, har de senere Alt noksom aabenbart. Det har øste kommet i mine Tanke, om vi ikke har forsømt en Kærestighedens Pligt mod dem, som bengang forlod os, idet vi senere haagdethom ganske har undsladt at forsøge paa at overbevise dem om deres Afsigelse. Bissnos kan der jo siges: Vi har vistnet, og vi har vistnet med stor Langmodighed Alt ejer Alt forgjøres. Men saa kommer det Ord igjen frem for Taalen, at Kærestigheden jo aldrig bliver træt.

Men det er nu vort eget Samfunds Tilsand og Bedst, som vi et samlet for at varetage. Vi er, Gud være lovet, enige i Sandheden, d. e. i alt, hvad Guds Ord klart siger os. Dette er isalidt vojt Haab. Men har vi Udsigt til at kunne bevare denne Enighed? Bisnessia ille, dersom vi ikke har en højere og ædlere Interesse, som binder os sammen end det udvortes Samfundsbaand. Stulde dette være det eneste Baand, da vilde vi snart i Egenvillie splittes imellem voje Særinteresser og ved den Selvskyg og Gresuge, som hersker der, hvor ikke Kristus hersker, eller hvor ikke andre Fordeler er større end til at hindre den indre Enighed fra at aabenbare sig. Den andre Rob, mod hvilken vi advores i Ebr. 12, 15, kan kun holdes nede ved en stædig Aandens Tugt. Det gjelder nemlig, at vi indhjer, at dersom vi skal bevares i Enighed ved at have vor Hjertes store Opgave, Evangeliets Vedvarelse for Gud, da også vi ikke lade os nøje med den blot udvortes Fastholden ved Evangeliets Form. Bruge det maa vi, ellers vil vi falde under den Dom, at Guds

Rige tages fra os og gives et Folk, som bærer dets Kræfter. Da her er det, at de Tanke morder, som gjør, at det er alt andet end med et let Sind, at jeg idog henvender mig til eder.

Der skal ikke stort Skarptilt til at se, at der er store Mangler og farlige Tilstande rundt om i voje Menigheder. Dertil hører saa en opmærksom og en somvittighedsfuld Læsning i det nye Testamente og saa et nogenlunde grundig Kjendstab til Menighederne. Hvad jeg har saet meddest gennem Distriktsformændenes Indberetninger, vidner derom.

Hvad er der da at siage saa meget over; og stort det bedre til i andre Samfund, vil man si e. Hvad det sidste angaaer, saa tror jeg ikke, det er Tilfælde. Men hvad er det for en Test? Etter den Sandhed, Gud har beuroet os, burde det stadig højs til hos os, og netop derfor er Manglerne hos os farligt. Der skægs flere steds islangt andet over Drækkenslab og over Sammenlutting med hemmelige Geselskaber. Der arbejdes flere steds med Fild og med Trostlab og Hjælpelighed derimod. Det er glædeligt: thi der er stor Fare ved begge disse Synder, og det er ikke set at sige, ved hvilken af disse Satan lettest løffer et Menneske bort fra Saligheds Bei. Bei er jo Kristus, og paa den Bei gaar jo ikke berusede Folk, heller ikke gaar man paa denne Bei Arm i Arm med Fritonkere, Hedninger og Jæder. Men i mine Dine bestaaer ikke Gaaren ved disse Synder for os deri, at enkelte eller maale ikke haar folder i dem eller ligger i dem. Den bestaaer meget mere i den Uretindighed og Vigegyldhed, med hvilken de betræges af en større Del i Menighederne, i den Mangel paa hellig Sorg og Ridslærded, med hvilken de misdes. Ved Siden heraf kommer den Fare, at der er en hel Række Synder, der set ikke agtes paa, og som kun i sine groveste Udbrud erfjernes som Synd, nemlig Synderne mod det 7de Bud. Mangel paa streg Redelighed i Handel og Bandel.

Slæ jeg imidlertid nævne en Synd, som fremfor alle andre har været mig og ydmigt mig under Tanke paa den norske Synodes Tilstand, da er det den store, almindelige Vigegyldhed og Forsommelse af Guds Ord. Denne Synd og dens Uffodninger, Vigegyldhed for Børnenes kristelige Undervisning og Forsommelse af Bønnen og af Alsterens Sakrament er de farligste Tegn islangt os. Kristi Kors's Fiender er af forstjellig Beskaffenhed, hvad deres høje Liv angaaer. Det tor hende, at der er enkelte Mærker, som ikke set findes i voje Menigheder. Men hvad hjælper det, dersom der er andre Mærker, som findes i Overflod? At misbruge Evangeliet ved at gjøre det til en Anledning til at undgaa alt, hvad der er Kjædet ubehageligt, er ikke noget alt. At denne Afsen igjen har fordrivet mange ind i en falsk Elskelse, i selvovalgte Døsser er også vist, men deraf følger ikke, at Frelsersens Ord om Selvforenigelse eller St. Pauli Ord om at underkasse Vejen, skulle blaa virkungslosse. Her viser det sig ret, at Beien er travng.

Man siger til os, at vi ringeager Bivel, og at vi foragter Bækkelse. Utallige Gange har der været svaret derpaa.

Sævidt jeg forstuar alt, har der været talst baade kærligere og bedre til Bækkelse islangt os, end hos dem, som fører slagemaal mod os, men dermed

er det ikke sagt, at der hos os har været gjort, hvad der burde gjøres i den Religion og heller ikke, at det har været gjort saa godt, som det burde. Vi søger derfor gjerne imod Købmander, selv om de kommer fra tvivlsomme Steder, og vi kan ikke noskom bede Gud, at han selv vis ved hin Helligaand vælle alt, hvad der sover islandt os, og at han vil syde vores Hjertet ned den bændende Mælkehed for hans Øre og for vor egen og alle andres Frelse, som vi saa klarlæser ud af Apostelernes Ord i deres Breve til Menigheden.

Men den første Førdring til Liv ei Sandhed—ubetinget Sandhed og Velighed. Hvordan er Velighed ikke et, der hjælper det livet at tage og del? mere om Hvad, om man selv bliver indenrigt over sine vorste Ord, og om man græder og salder hverandre om Hatten —medens Uærligheden vebbliver,—det hjælper ikke. Saadan er ikke Værelse —det er Humbug.

Der er et Fænomen, som er vejledende (om ikke da del forstaaer) både i Norge og her i Amerika, og som gør under Maan af den vestlandiske Værelse, hvis sorgelige Frugter af forstellige Art vil være i trist Minde og kan gjenkendes Maan efter Maan af dem, som har nogenlunde øvet Sons og Indsigt i Guds Ord. Den har desværre trakt sig langt videre, end mangangen tro. Fra den vil vi bede Gud i Raade bevare os. Men skal vi have noget, som forsvarer, at sætte imod denne Pest, da maa det være et handt, hvilket Christenliv —en Abenbarelse af det gamle, en Evangeliums Kraft i de Hjertter, som annommer det. Vi vil ikke, som mange har gjort i sin velmende Almindighed og stammelige Selvlogslab bruge menneskelige Sensationsmidler til at vække op af Syndesløver, men dertil har Gud givet os Loven og intet uden den. Evangeliet trænger vi til for at styrkes og træffes, og den barmbjærtige, hære Herre Gud give os, at vi i disse Dage kunde have det ret levende i vores Hjertter, at vi har Jesu Stjyd et frejlige Synders, hvem Gud vil se i Raade til ogaa under den Gjerning, som kan har sat os til at udøse her i disse Dage. Da vil vi kunne gaa til vor Gjerning med Tonter paa ham, som sidder hos Faberens høiere og dertra regjerer sin Kirke, han, som ogaa elster vor Menighed, som vil høre vores Bønner og velsigne vor ringe Gjerning. I hans Thulommelse kan vi gaa til denne Gjerning "med løst Sind" og med Hjertets Hdmighed tillige. Dertil hjælpe han os ved sin Hellige Aand! Amen.

Pastor Nehem Christensen.

Følgende valgt Vidnesbyrd om den halig afdøde optages efter "Amerika" med et Par Rettelser:

Nehem Christensen har i ca. 20 Maer virket som Prest i den norde Synode. Han graduerede fra Luther College i Decorah i 1871 (han virkede nu som Lærer ved denne Skole i et Maer) og fra Concordia Seminar i St. Louis i '75. Han var besjendt som en meget tilbagesetrukken "og besleben, men en hærdeligt dygtig og begavet Mand, med sterk Arbejdsvær og et barnlig framt Sind. Alle, som hjælde ham, holdt af ham. Allerede som Eleve ved Skolen i Decorah var han blandt Skolekameraterne besjendt som den af de ældre Elever, der fremfor nogen anden var de

ungste Gutters faderlige Ven og Raadgiver. Det Dio skal Neben Christensen have, at der blandt Elverne i Decorah næppe har været nogen, som i øvre Grad end han vedde Sjælesorg blandt sine yngre Kømester og stædig sagte at pavirkte dem i kristelig Religion. Redskaberne heraf husler, hvorefter han og mange andre Gangs pleiede at gaa til Christensen med sine Sørgter. Og Christensen havde altid Tid og Taalmodighed til at høre og til at give forhandige Raad og frielige og hjælpe Rådmaninger. Pastor Nehem Christensen arbeidede stædig i smaa og fattige Prestekald ude i Vesten. Han vilde ikke have det anderledes. Han lunde have saaet muligere Rold med rigere Indsætter; men hans Samvittighedsjuld og Beslædenhed tillod ham ikke at tag imod dem.

I den sidste Tid arbeidede han ved Pacific Lutheran University i Parkland ved Tacoma, Washington. Hans efterladte Husstue er en Søster af Bro. O. G. Helland ved St. Olaf College i Northfield, Minn. Pastor Nehem Christensen gjorde ikke megen Stoi i Verden. Men vi, som hjælde ham, havde lært at høre os dybt for ham.

Stor Offervillighed.

Bedstællensynoden blev der subskribert ca. \$14 000 til Betaling paa "Pac. Luth. Universitys" Gjeld, og det blev besluttet at Resten af \$30 000 skal blive fizet enten ved forhånd Subskription eller ved et rentefrit Loan. Denne Synodens Offervillighed træder saa klart frem, juu nu, thi man har nu gjort en Kristenstrængelse med at saa Synodens gamle Gjeld betalt, og dens øvrige Financer paa en god God, hvilket er lykedes saa vel, at der skal i Maer være midbetalt mellem 60 og 70 000 Dollar.

Dette udviser baade Missionssans og Missionssind. Gud lade det altid opslammes og trives i vor Kirke!

Baa Pacific Districts Synodemøde blev det besluttet at dette District overtager den øvrige QDel af Gjælden ca. \$10 000.

Dette vil自然 blive det fungeste Vorste, thi dette Districts lidet og forholdsvis fattigt, men man pleier at sige: "Where there is a will, there is a way."

Maa er her mange, der har Vilje men sattes Evne; derfor maa Gud give Vilje — og "Ham Midler sattes ei". Med Guds Hjælp skal det lykkes, at vi i en nær Fremtid skal saa Gjælden betalt og saa Skolen paa god God.

Smaastrykker.

Et værdifuldt Bibelhaandskrift er først fundet ved Cojacea og højt af den russiske Keiser.

Da en rørende Kineser blev hærgt om, hvor der tiltrængtes hos Missionerne, for at de skulle kunne gjøre større Fremstridt i deres Gjerning, saa rede han: "Tre Ting, nemlig mere Bon, mere Hdmighed og mere Hælighed."

Da en Krebs af Literater hærgte den berømte Amerikaner Daniel Webster, om han funde jordstaa den dobbeste Name i Kristus, saa rede han: "Nei jeg vilde flamme mig over at anerkjende ham som min Fresser, om jeg funde be-

grie ham. Jeg trænger til en overmenneskelig Frelser — en saa stor og højlig, at jeg ikke kan begribe ham."

Luthers Eskeby Eskebuen træder med at forsvinde fra Jordens Overflade. Den ene Gade efter den anden forlades af Beboelingen, og Husene står sammen i Ruiner. Grunden, hvorpaa Husen staar, er udhuset af Saltmimer. Paa en Dag for fort Tid siden stirrede ni Huse sammen. Geologen Prof. Fritsch i Holle siger, at det sikkert er Saltlogene i Grundene, der er i Hærd med at oplyses paa Grund af underjordiske Oversvømmelser.

Nyheder.

Formand B. Harstad er nu kommen tilbage fra Synodemødet i La Crosse. Han er glad ved at være kommen tilbage i et behageligt Klima, hvor Sommervarmen ikke er saa trykende, som den var i Østen.

A. H. Lange sender gjennem "Pacific Herald" sine bedste Hilsener til alle Venner og Besjendte herude paa Østen. Han opholdt sig den Gang i Robbinsdale for at overvære Ekamenen. Derfra er det handtigt at reise til Wisconsin for at holde nogle Foredrag. Han lover at skrive lidt for "Herald" senere.

Northern Pacific Coal Co. agter at udvide sin Eksport betydeligt. Kompaniet ejer Roslyn-Minen, hvor der produceres 2500 Tons Pul pr. Dag. Minen bestjælger 600 Mand, der har en ganske god Loan. Tac. Eb.

Kaar de større Foretagender, som er under Opstilling her i Byen, kommer paa Tale, saa træller Folk paa Skuldrerne; man har ligesom løbt Troen paa, at der virkelig bliver Altvor deraf. Det er dog sikkert, at Tacoma Smelter skal udvides, at et nyt port Sagbrug er påabegyndt, at en ny port Tvedos skal påabegyndes den 1ste Juli, at den nye Jernbane vil blive anlagt og at flere Smaindustrier vil blive påabegyndt. Her kan ikke siges at være mange ledige Hænder, men Bonningerne er smaa. Hvis nogen spørger, om det er arbejdsheværdigt for Arbejdere at komme hertil, da maa vi endnu svare nei.

Toc. Eb.

Betalt for Herald.

J. A. Johnson, Everett, Wash, 50 Ct.

Bidrag til Pacific Lutheran University.

Lina Fritsbold, Minneapolis, Minn.

\$1, G. Hordness, Tacoma, Wash, \$1.50.

Parkland, Wash. 25. Juni, 1896.

T. Larsen, Kasserer.

Til Statteydere!

Bidt betale Skatten for vores Børn, som sender os 25 Cents for hver 200 og en ntiaglig Bestri-

belle af Vojs Blochs og Ad-
dition

Sendes Pengene i Money Orders da
gjor dem betalbare i Tacoma
— ikke Parkland, thi Park-
land er ikke endnu Money Order Office

Brevene har adresse respektive til:
Pacific Luth. University,
Parkland, Pierce Co., Wash.

T. Larsen, Kass.

Gøs dette!

Enhver, som samler 50 nye Sub-
skrienter paa "Pacific Herald"
og indsender fuld Betaling (\$25.00)
for disse, faar som Belønning et Aars
pr. Undervisning ved Skolen
ligeledes skal enhver, som samler 25
nye Subskrienter og indsender fuld Be-
taling (\$12.50) for disse, saa som Be-
lønning et halvt Aars Undervis-
ning ved Skolen.

Man mærker sig dette, at her er fun-
Tale om fri Undervisning i de almin-
delige Kurser, som ellers kostet \$1.00
om Ugen, — ikke i de Fag, for hvilke der
betales særligt.

Dernæst mærke man sig, at nævnte
Rettighed til fri Undervisning, enten
det er for et halvt eller et helt Maer, ma a
uldt ud benyttes inden Ud-
bet af Skoleaaret 1895 og 96.

Her er god Anledning for Gutter og
Piger til at givne baade sig selv og
Andre. Og det er ikke bare de Unge,
som kan benytte sig heraf med Fordel,
men ogsaa Saadanne, som ikke selv kan
besøge Skolen. Disse kan følge; eller
fjernelse de paa denne Maade landne
Rettigheder til hvem de vil.

Pacific Lutheran University.

Høstterminen begynder den 16de Sept. 1896 og slutter den 19de Dec. Undervisning gives i de Fag, som høre til Literary, Business, Scientific og Normal Kurser. Enhver kan vælge sine Fag. Baade Gutter og Piger modtages som Elever, og de kreves af dem, at de ere villige til at arbeide med Hjælp og til at rette sig efter Skolens Regler.

Før Undervisning i ovennævnte Fag betales \$1.00 om Ugen, for Undervis-
ning i Musik, Shorthand og Type-
writing betales særligt. Børrelse kostet
fra 5c til en \$1.00 og Kosten
\$2.00 om Ugen. For Lægetilskud en
Dollar Termen.

I Barneskolen gives Undervisning i
Religion og Norrøn Saavelsom i de sæ-
dvanlige Commonstolesag. Omloftin-
gerne i denne Afdeling er: Skolepenge
35cts, Børrelse 10cts, Kost for Børn
under 12 Maer \$1.25, for Børn over 12
Maer \$1.50 om Ugen. For Lægetilskud
1 Doll. Malet. I Regelen betales for
høste Terminen forstudsviz.

Ansigninger, om Oplogelse ind-
des snarest muligt til Rev. O. Grønberg
Parkland Pierce Co., Wash

